

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ב' - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 31

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לִפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

סֵפֶר "זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאי"

מְבַצֵּעַ "יַיְחַד כָּל יִשְׂרָאֵל" הַקְדָּמָה לְסֵפֶר הַזֹּהָר הַמְּחֻלָּק ל-תַּתְק"ס חֲלָקִים מִכ"ק אֲדַמוּ"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

כָּל שְׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזֹּהָר

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהִטְהוּרִים ה'מָה כְּלוּלִים כָּל שְׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזֹּהָר – כְּדַכְתָּב רַבֵּינוּ הַקְדוּשׁ הַרְמַח"ל^א זי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עֲצֻמוֹ בְּסֵפֶר הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ, בְּמִיַּחַד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה [דוֹר אַחְרוֹן], שְׁעַל זֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שְׁבַת ק"ח ע"ב): תַּנּוּ רַבָּנָן, כְּשֶׁנִּכְנְסוּ רַבּוֹתֵינוּ לְכַרְם בִּיבְנָה אָמְרוּ עֵתִידָה תוֹרָה שְׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֹאֲמַר: "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נֹאֵם ה' אֱלֹקִים וְהַשְׁלַחְתִּי רָעַב בְּאַרְץ לֹא רָעַב לְלֶחֶם וְלֹא צָמָא לְמַיִם כִּי אִם לְשִׁמְעַע אֶת דְּבַרִּי ה'"... תַּנְיָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֹמֵר: חֹס וְשָׁלוֹם שְׁתִּשְׁתַּכַּח תוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֹאֲמַר: "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוּ"^ב... [הַמְשָׁךְ בַּעֲמוּד הָאֲחֵרוֹן]

(א) הַרְמַח"ל זי"ע לֹא מִצָּא עֲצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא בְּלִמּוּד "הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ" בְּרַצְףָּ וְלֹא הִפְסִק, שְׁבַכְח "הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ" לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים. וז"ל: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲשֵׂתָה עֲנִין הַתְּבָה, וְכִלְנֵי נִבְרַח אֵל הַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל. וְנִמְצָא שְׁבַרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲשֵׂתָה עֲנִין הַתְּבָה, שְׁבַסוּדָה נַעֲשֶׂה הַזֹּהָר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלָלוּ כָּל הַשְּׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת, כְּמִזְכָּר בְּתַקוּנִים, וְאִזּוּ נִחְשָׁב זֶה לְבְּרִיחָה כְּלָלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁבַסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטַרֵּף אֲלָא יִצִּיאָה, וְזֶהוּ שְׁנֹאֲמַר (יִשְׁעִיָּה נב, יב): "כִּי לֹא בַּחֲפוּזִן תִּצְאוּ וּבִמְנוּסָה לֹא תִלְכוּן כִּי הִלֵּךְ לְפָנֵיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֲלֵקֵי יִשְׂרָאֵל"... כָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בְּזֵהָר הַקְדוּשׁ בּוֹרַח מִן הַסְטֵרָא אַחְרָא, וְיִנְצַל מִחֲבָלֵי מִשִּׁיחַ. וְהַאֲמַת, כִּי סֵפֶר הַזֹּהָר נִשְׂאָר אַחְרָיו (אַחְרֵי רַשְׁב"י) זי"ע, שְׁכָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוֹרַח מִן הַסְטֵרָא אַחְרָא, עַד שְׁלֹא יִצְטַרֵּף לוֹ (בְּאַחְרֵית הַיָּמִים) אֲלָא יִצִּיאָה, וְאוֹדִיעָךְ מַה תוֹעֵלַת נִמְצָא בְּזֵה, וְהַאֲמַת כִּי תוֹעֵלַת גְּדוּל הוּא, כִּי הוּא הַצֵּלָה מִחֲבָלֵי מִשִּׁיחַ. (רָאה בְּאַרְךָ בְּאִוֵּר הַזֹּהָר).

(ב) כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוּ, אוֹתִיּוֹת יוֹחָאי; עַל יְדֵי זְרַעוּ שֶׁל יוֹחָאי שְׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, לֹא תִשְׁכַּח הַתוֹרָה.

לְכוּ חִזּוּ מַפְעֻלוֹת הַשָּׁם, הַתְּגַלּוֹת נִפְלֵא מִסוּד גְּדֻלַּת הַתְּנַא הָאֲלֵקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זְכוּנוּ לְבְּרַכָּה:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

"קול הרשב"י"

תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!

היום אם בקולו תשמעו, ובזוהר תקראו, את המשיח תראו,

על ידי שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום יהיה שנה הזו

שנת הגאולה

ברוך שהחיינו וקיימנו לפרויקט חדש, תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה. הסדרה מחולקת לשבעים ושניים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות, כל דיסק יכיל 15 שיעורים - כל חודש יצאו בע"ה 2 דיסקים - ובסך הכול 1062 [אלף ששים ושתיים] שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה.

מעתה כל בית המדרש גם כשאין להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, ובאותו זמן לשמוע [בטייפ] את השיעור במשך 20 דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים.

כל אב יכול להושיב את בניו מגיל שידועים לקרוא וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י זי"ע: אָמַר לְהֵם רַבִּי שְׁמֵעוּן: "כְּשִׁיְהִי קְרוֹב לִיְמוֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְלוּ נְעָרִים שְׂפִעוּלָם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֻקִּים וְלְדַעַת עַל יְדוֹ קִצִּים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל (זוהר הקדוש פְּרִשְׁתַּיָּא בְּרַחֲמֵי קוּחַ).

התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי",

מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א

בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.

הדיסקים יהיה ניתן להשיג בעז"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א,

טלפון: 054-4577956 וב"מפעל הזוהר העולמי".

כל השיעורים ניתן לשמוע גם בטלפון "קול הרשב"י" ובטלפון "קול הזוהר": 0722-990044, וכן ניתן להשיג כל ספרי הזוה"ק ב"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8

בית שמש, טל: 058436784 / פקס: 02-9951300

לימדו ושמעו בזוהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י, ובדא יפקון מגלותא.

מהיום, כל ילד קטן מגיל 9 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש

ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי יולדתו!!!

גם יזכה שמלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעתי".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים, (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בבני ברק במחיר מסובסד, וכן במוקדים - כמפורסם ב"ערכה של שעה")

ברוך הוא בפתחה, והוא אור העין, והוא אור שהראה הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון והיה רואה בו מסוף העולם ועד סוף העולם, והוא אור שהראה הקדוש ברוך הוא לְדָוִד, והיה מִשְׁבַּח וְאוֹמֵר (תהלים לא) מִה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנֶתָ לִירֵאִיךָ. והוא האור שהראה הקדוש ברוך הוא למשה וְרָאָה בּוֹ מַגְלַעַד וְעַד דָּן. וּבִשְׁעָרָה שָׂרָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁעֲמֵדוּי שְׁלֹשָׁה דְרוֹת שֶׁל רְשָׁעִים, וְהֵם, דוּר אָנוּשׁ, וְדוּר הַמְּבֹוּל, וְדוּר הַפְּלָגָה - גִּנּוּ אוֹתוֹ כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁתַּמְשׁוּ בּוֹ, וְנִתַּן אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה וְהִשְׁתַּמְשׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים שְׁנֹשְׁאָרוֹ לֹא מִיּוֹם עֲבוּרוֹ, כְּמוֹ שְׁנֹאֵמֵר (שמות ב) וַתְּצַפְנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים.

ואחר שלשה ירחים נכנס לפני פְּרַעֲהוּ, לָקַח אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁעֲמַד עַל הַר סִינַי לָקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְהַחֲזִיר לוֹ אוֹתוֹ הָאֵל הָאֵל וְהִשְׁתַּמְשׁ בּוֹ כָּל יָמָיו. וְלֹא יָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקֶרֶב אֵלָיו, עַד שֶׁנָּתַן מִסֹּהָ עַל פְּנֵיו, כְּמוֹ שְׁנֹאֵמֵר (שם לד) וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֵלָיו. וְהַתְּעַטֵּף בּוֹ כְּטָלִית. וְהוּא שְׁכַתוֹב (תהלים קד) עֲטָה אֹרֶךְ כְּשֶׁלְמָה.

יהי אור ויהי אור. כל מה שנאמר בו ויהי - הוא בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי יצחק, אור שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, היה עולה אורו מסוף העולם ועד סוף העולם ונגנו.

מה הטעם שנגנו? כדי שלא יגנו ממנו רשעי העולם, והעולמות לא יגנו בגללם. והוא שמור לצדיקים, לצדיק דוקא, שכתוב (תהלים צז) אור זרע לצדיק

דאחזי קדשא בריך הוא לאדם קדמא והוי חזי ביה מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא. והוא נהורא דאחזי קדשא בריך הוא לְדָוִד וְהוּא מִשְׁבַּח וְאוֹמֵר (תהלים לא) מִה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנֶתָ לִירֵאִיךָ. והוא נהורא דאחזי קדשא בריך הוא למשה וְחָמָא בִּיה מַגְלַעַד וְעַד דָּן. וּבִשְׁעָרָה דִּחְמָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיקוּמוּן תְּלַת דְרִין חֲזִיבִין. וְאֲנוּן דְרָא דְאָנוּשׁ וְדְרָא דְטוֹפְנָא וְדְרָא דְפְלָגָה (ג"א גנו ליה) בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּמְשׁוּן בִּיה, וְיִהֵב יְתִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה וְאִשְׁתַּמְשׁ בִּיה תְּלַת יָרְחִין דְאִשְׁתַּאֲרוּן לִיה מִיּוֹמֵי עֲבוּרָא דִּילִיה. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (שמות ב) וַתְּצַפְנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים.

ובתר תלת ירחין עאל קמי פְּרַעֲהוּ נטיל ליה קדשא בריך הוא מניה. עד דקאים על טורא דסיני לקבלא אוריינתא והדר ליה ההוא נהורא ואשתמש ביה כל יומיו. ולא יכלו בני ישראל למקרב בהדיה עד דיהב מסוה על אנפוי כמה דאת אמר, (שמות לד) וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֵלָיו. וְהַתְּעַטֵּף בִּיה כְּטָלִית. הָדָא הוּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קד) עוֹטָה אֹרֶךְ כְּשֶׁלְמָה.

יהי אור ויהי אור. כל מה דאתמר ביה ויהי הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי. אמר רבי יצחק אור דברא קדשא בריך הוא בעובדא דבראשית הוה סליק נהוריה מסייפי עלמא עד סייפי עלמא ואתגניז. מאי טעמא אתגניז. בגין דלא יתהנון מניה חזיבי עלמא. ועלמין לא יתהנון בגיניהון. והוא טמיר לצדיקיא, לצדיק דיקא (דף ע"ב א) דְכְּתִיב, (תהלים צז) אֹרֶךְ זְרוּעַ לְצַדִּיק

ולישרי לב שמחה. ואז יתבשמו העולמות ויהיו כלם אחד. ועד היום שיהיה העולם הבא, הוא

וְלִישְׁרֵי לֵב שְׂמַחָה וְכִדְיִן יִתְבַּסְמוּן עַלְמִין וַיהוֹן כְּלָא חַד. וְעַד יוֹמָא דִּיהָא עַלְמָא דְאַתִּי הוּא טְמִיר וְגַנְזִי.

הַהוּא נְהוּרָא נִפְק מְגו חֲשׂוּכָא דְאַתְגְּלַפָּא בְּקַלְפוּי דְטְמִירָא דְכְּלָא. עַד דְמַהֲהוּא נְהוּרָא דְאַתְגַּנְזִי אֲתַגְלִיף בְּשִׁבִיל חַד טְמִירָא לְחֲשׂוּכָא דְלַתְתָּא וְנְהוּרָא שְׂאֲרֵי בֵיה. מָאן חֲשׂוּכָא דְלַתְתָּא. הַהוּא דְאַקְרִי לִילָה דְכְּתִיב בֵּיה וְלַחֲשֹׁף קָרָא לִילָה.

וְעַד דָּא תְּנִינֵן מְאִי דְכְּתִיב, (איוב יב) מְגַלְהַ עֲמוּקוֹת מְנֵי חֲשֵׁף. רַבִּי יוֹסִי אֹמְרֵי אִי תִימָא מִחֲשֵׁף סְתִימִים אֲתַגְלִינִין. הָא חֲזִינֵן דְטְמִירִין אֲנוּן כְּלֵ אֲנוּן כְּתָרִין עַלְאִין וְקָרִינֵן עֲמוּקוֹת. מַהוּ מְגַלְהַ. אֲלֵא כְּלֵ אֲנוּן טְמִירִין עַלְאִין לֹא אֲתַגְלִינִין אֲלֵא מְגוּ הַהוּא חֲשׂוּכָא דְאַיְהוּ בְּרִזָּא דְלִילָא. (וַיְהִי כֵלָא חַד בְּרִזָּא דְוַהֲמֵי אִיר הַלְבְּנָה כְּאִיר חֲסִימָה בְּרִזָּא אַחַת, וְעַד חַיִּים שִׁיבָא הוּא גַנְזִי וְקַמְזִין).

הָא חֲזִי, כְּלֵ אֲנוּן עֲמִיקִין סְתִימִין דְנִפְקִי מְגוּ מִחֲשִׁבָה וְקָלָא נְטִיל לִוְן לֹא אֲתַגְלִינִין עַד דְמַלְהַ מְגַלְהַ לִוְן. מָאן מַלְהַ הַיִּינוּ דְבוּר.

וְהָאִי דְבוּר אֲקָרִי שְׁבַת. וּבְגִין דְשְׁבַת אֲקָרִי דְבוּר, דְבוּר דְחֹל אָסוּר בְּשְׁבַת. (גליון מחרש"ב וּכְף הוּה עֲבִיד רַבִּי שְׂמַעוֹן כַּד חִמִּי לְאַמִּיָּה דְהוֹת מְשַׁתְּעִיא הוּה אָמַר לֵה, אֲמָא, שְׁתוּקִי, שְׁבַת הוּא וְאַסִּיר). בְּגִין דְדְבוּר דָּא בְּעִיא לְשִׁלְטָאָה וְלֹא אַחְרָא. וְהָאִי דְבוּר דְאַיְהוּ אֲתִי מְסַטְרָא דְחֲשֵׁף מְגַלְהַ עֲמוּקוֹת מְגַיְהַ. וּמְשַׁמַּע מְנֵי חֲשֵׁף. הַהוּא דְאַתִּי מְסַטְרָא דְחֲשֵׁף דְכְּתִיב מְנֵי דִיִּיקָא.

השלמה מההשמטות (סימן ל"א)

יָשָׁב רַבִּי בּוֹן וְדַרְשׁ מַהוּ דְכְּתִיב (ישעיה מה)

נְסַתְר וְגַנְזִי. אֲוֹתוּ אִיר יִצָּא מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁף שְׁנַחֲקָק בְּמַטָּה שְׁנִסְתֵּר מְכַל, עַד שְׂמֵאֲוֹתוּ אִיר שְׁנַגְנִי, נַחֲקָק בְּשִׁבִיל אֶחָד טְמִיר לְחֲשֵׁף שְׁלֻמְטָה. וְהָאִיר שְׂרִי בּוּ. מִיְהוּ הַחֲשֵׁף שְׁלֻמְטָה? אֲוֹתוּ שְׁנַקְרָא לִילָה, שְׁכְּתוּב בּוּ וְלַחֲשֹׁף קָרָא לִילָה.

וְעַד זֶה שְׁנִינִי, מַה זֶה שְׁכְּתוּב (איוב יב) מְגַלְהַ עֲמוּקוֹת מְנֵי חֲשֵׁף? רַבִּי יוֹסִי אֹמְרֵי, אִם תֹּאמַר מִחֲשֵׁף נְסַתְר הַתְּגַלּוּ, הֲרִי רְאִינוּ שְׁנִסְתְּרִים הִם כְּלֵ אֲוֹתָם כְּתָרִים עַלְיוּנִים וְקָרָאִים עֲמוּקוֹת. מַהוּ מְגַלְהַ? אֲלֵא כְּלֵ אֲוֹתָם נְסַתְרִים עַלְיוּנִים לֹא הַתְּגַלּוּ אֲלֵא מִתּוֹךְ אֲוֹתוּ חֲשֵׁף שְׂהוּא כְּסוּד הַלִּילָה [הכּל וַהֲמָ אֶחָד כְּסוּד שֶׁל וַהֲמָ אִיר הַלְבְּנָה כְּאִיר חֲסִימָה בְּרִזָּא אַחַת, וְעַד חַיִּים שִׁיבָא הוּא גַנְזִי וְקַמְזִין].

בֹּא רְאֵה, כְּלֵ אֲוֹתָם עֲמוּקִים נְסַתְרִים שְׂוִיצָאִים מִתּוֹךְ מִחֲשִׁבָה וְקוֹל לִוְקָח אֲוֹתָם, לֹא מִתְּגַלִּים עַד שְׁדַבְּרוּ מְגַלְהַ אֲוֹתָם. מַה הַדְּבָר? הַיִּינוּ דְבוּר.

וְזֶה הַדְּבָר נְקָרָא שְׁבַת, וּבְגַלְלֵל שְׁשַׁבַּת נְקָרָא דְבוּר, דְבוּר שֶׁל חַל אָסוּר בְּשַׁבַּת. [וְכֵף הָיָה עוֹשֶׂה רַבִּי שְׂמַעוֹן, כְּשֶׁהָיָה רוֹאֵה אֵת אֲמוּ שְׁהִתְהַה מְדַבְּרֵת, הָיָה אֹמֵר לֵה: אֲמָא, שְׂתַקִּי. שְׁבַת חַיִּים [אָסוּר]. בְּגַלְלֵל שְׁדַבְּבוּ זֶה צְרִיף לְשִׁלְטֵ וְלֹא אַחַר. וְדְבוּר זֶה שְׂהוּא כְּאֵ מַצַּד הַחֲשֵׁף, מְגַלְהַ עֲמוּקוֹת מִתּוֹכוֹ. וּמְשַׁמַּע מְנֵי חֲשֵׁף, אֲוֹתוּ שְׂבָא מַצַּד הַחֲשֵׁף, שְׁכְּתוּב מְנֵי דִיִּיקָא.

השלמה מההשמטות (סימן ל"א)

יָשָׁב רַבִּי בּוֹן וְדַרְשׁ, מַהוּ שְׁכְּתוּב (ישעיה מה) יוֹצֵר אִיר וּבוֹרָא חֲשֵׁף? אֲלֵא אִיר שְׂיֵשׁ בּוּ מִמֶּשׁ כְּתוּב בּוּ יִצְרֵה, חֲשֵׁף שְׂאִין בּוּ מִמֶּשׁ כְּתוּב בּוּ בְרִיאָה, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר (עמוס ד) יוֹצֵר הָרִים וּבִרָא רִיחַ. אִם תִּרְצֶה אֲמַר, אִיר שְׂיֵשׁ בּוּ מִמֶּשׁ כְּתוּב בּוּ

יוֹצֵר אִיר וּבוֹרָא חֲשֵׁף. אֲלֵא אִיר שְׂיֵשׁ בּוּ מִמֶּשׁ כְּתוּב בּוּ יִצְרֵה.

עֲשֵׂיהָ, שְׁכַתּוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אוֹר וַיְהִי אוֹר, וַאֲיִן הָיְתָה אֲלֵא
עֲשֵׂיהָ, וְקוֹרָא בוֹ יְצִירָה. חֲשֵׁף
שְׁלֵא הָיָה בוֹ עֲשֵׂיהָ אֲלֵא הַבְּדֻלָּה
וְהַפְּרָשָׁה, קוֹרָא בוֹ בְּרִיאָה, כְּמוֹ
שְׁאֵתָה אוֹמֵר הַבְּרִיא פְּלוֹנִי וְכוּ'.
אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה, מֵהוּ שְׁכַתּוֹב
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר,
וְלֹא אָמַר וְהָיָה? מִשָּׁל לְמַלְךְ
שֶׁהָיָה לוֹ חֲפֵץ נֶאֱדָה וְהַקְצָהוּ, עַד
שְׂזִימָן לוֹ מְקוֹם וְשִׁמְהוּ שֵׁם. זְהוּ
שְׁכַתּוֹב יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, שֶׁכָּבַר
הָיָה:

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִם כֵּן, מֵהוּ
שְׁכַתּוֹב וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר
וּבֵין הַחֹשֶׁךְ? אָמַר לוֹ, אוֹר הוֹצִיא
יוֹם וְחֹשֶׁךְ הוֹצִיא לַיְלָה, אַחַר כֵּן
חִבַּר אוֹתָם כְּאֶחָד וְהָיוּ אֶחָד,
שְׁכַתּוֹב וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
אֶחָד. שְׁלִילָה יוֹם נִקְרָאִים אֶחָד.
וְזֶה שְׁכַתּוֹב וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין
הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, (וְהַפְּרָשָׁה מִתְּחִלָּתָא) זו
בְּזִמְנָן שֶׁל הַגְּלוּת שְׁנִמְצָא פְּרוּדָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עַד כַּאֲן זָכַר
כְּאוֹר וְנִקְבָּה בַחֲשֵׁף. אַחַר כֵּן
מִתְּחַבְּרִים כְּאֶחָד לְהִיּוֹת אֶחָד.
בְּמַה נִּפְרָדִים לְהַכִּיר בֵּין אוֹר וּבֵין
חֹשֶׁךְ? מִתְּפָרְדוֹת הַדְּרָגוֹת,
וּשְׁנֵיהֶם הֵם כְּאֶחָד, שֶׁהָיָה אֵינן אוֹר
אֲלֵא בַחֲשֵׁף, וַאֲיִן חֹשֶׁךְ אֲלֵא
בְּאוֹר. וְאַף עַל גַּב שְׁהֵם אֶחָד,
נִפְרָדִים בְּגוּנִים, וְעַם כָּל זֶה הֵם
אֶחָד, שְׁכַתּוֹב יוֹם אֶחָד.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, עַל הַבְּרִית
הָעוֹלָם נִכְרָא וְהַתְּקִינִם, שְׁכַתּוֹב
(ירמיה ל) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמִם וְלַיְלָה
חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי מִי
הַבְּרִית? זֶה צְדִיק יוֹסֵד הָעוֹלָם,
שֶׁהוּא סוֹד שֶׁל זְכוּר. וְעַל זֶה
הָעוֹלָם עוֹמֵד בְּבְרִית יוֹמִם וְלַיְלָה
כְּאֶחָד, שְׁכַתּוֹב אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמִם
וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא

חֲשֵׁף שְׁאֵינן בוֹ מִמֶּשׁ פְּתִיב בוֹ בְּרִיאָה כְּמַה
דְּאֵת אָמַר (עמוס ד') יוֹצֵר הָרִים וּבוֹרָא רוּחַ. אִי
כְּעִית אֵימָא אוֹר שְׁיֵשׁ בוֹ מִמֶּשׁ, כְּתִיב בוֹ
עֲשֵׂיהָ. דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי
אוֹר. וַאֲיִן הָיְתָה אֲלֵא עֲשֵׂיהָ וְקָרִי בֵיהּ יְצִירָה.
חֲשֵׁף דְּלֹא הָיָה בֵיהּ עֲשֵׂיהָ אֲלֵא הַבְּדֻלָּה
וְהַפְּרָשָׁה קָרִי בֵיהּ בְּרִיאָה כְּמַה דְּאֵת אָמַר
הַבְּרִיא פְּלוֹנִי וְכוּ'. אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה מֵהוּ
דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר וְלֹא
אָמַר וְהָיָה. מִשָּׁל לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ חֲפֵץ נֶאֱדָה
וְהַקְצָהוּ עַד שְׂזִימָן לוֹ מְקוֹם וְשִׁמְהוּ שֵׁם
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר שֶׁכָּבַר
הָיָה. (עַד כַּאֲן מִהַחֲשַׁמְטוֹת)

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אִי הָכִי מְאִי דְּכַתִּיב
וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ. אָמַר לֵיהּ, אוֹר אֲפִיק יוֹם וְחֹשֶׁךְ
אֲפִיק לַיְלָה. לְבַתָּר חִבַּר לוֹן פְּחָדָא וְהוּוּ
חַד דְּכַתִּיב וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד.
דְּלַיְלָה וַיּוֹם אֶקְרוּן חַד. וְהָאִי דְּכַתִּיב
וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ (דְּאֲפִרִישׁ
מִתְּחִלָּתָא) דָּא בְּזִמְנָא דְּגְלוּתָא דְּאֲשַׁתְּכַח
פְּרוּדָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק עַד הֵכָא דְּכוּרָא כְּאוֹר
וְנוֹקְבָא בַחֲשׂוּכָא. לְבַתָּר מִתְּחַבְּרָן
כְּפְחָדָא לְמַהוּי חַד. בְּמֵאִי אֲתַפְרָשָׁן
לְאֲשַׁתְּמוּדְעָא בֵּין נְהוּרָא וּבֵין חֲשׂוּכָא.
מִתְּפָרְשָׁן דְּרַגִּין וְתַרוּוִיָּהוּ כְּחַד הוּוּ. דְּהָא
לִית נְהוּרָא אֲלֵא בַחֲשׂוּכָא וְלִית חֲשׂוּכָא אֲלֵא
כְּנְהוּרָא. וְאַף עַל גַּב דְּאֲנוּן חַד אֲתַפְרָשָׁן
בְּגוּוֹנִין וְעַם כָּל דָּא אֲנוּן חַד דְּכַתִּיב יוֹם
אֶחָד.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר עַל בְּרִית עֲלֵמָא אֲתַבְּרִי
וְאֲתַקְיִים דְּכַתִּיב, (ירמיה לב) אִם לֹא בְּרִיתִי

יוֹמִם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם

שְׁמַתִּי. חֲקוֹת שָׁמַיִם וְאָרֶץ הֵם שְׁשׁוּפְעִים וְיוֹצְאִים מֵעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן. פִּתְחָ וְאָמַר, (שׁוֹפְטִים ה) מְקוֹל מְחַצְצִים בֵּין מְשֻׁאֲבִים שֶׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת ה' וְגו'. מְקוֹל מְחַצְצִים - זֶה קוֹל יַעֲקֹב. מְחַצְצִים - כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שְׁמוּאֵל א-יז) אִישׁ הַבִּינִים. בֵּין מְשֻׁאֲבִים - שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בֵּין אוֹתָם שְׁשׁוֹאֲבִים מִים מִלְּמַעְלָה, וְהוּא נוֹטֵל בְּשֵׁנֵי צְדָדִים וְכוֹלֵל אוֹתָם בְּתוֹכּוֹ.

שֶׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת ה' - שֶׁם הוּא מְקוֹם הָאֵמוּנָה לְהִתְדַבֵּק. שֶׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת ה' - שֶׁם יוֹנְקִים צְדָקוֹת ה' וְשׁוֹאֲבִים. צְדָקַת פְּרוּזוֹן בִּישְׂרָאֵל - זֶה צְדִיק הָעוֹלָם שֶׁהוּא בְּרִית הַקֶּדֶשׁ, וְהוּא שׁוֹאֵב וְנוֹטֵל הַכֹּל וּמַפְזֵר לִים הַגְּדוֹל אוֹתָם מִים עֲלִיּוֹנִים. בִּישְׂרָאֵל - שִׁישְׂרָאֵל יִרְשׁוּ בְּרִית הַזֶּה, וְנִתַּן לָהֶם הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא יִרְשֵׁת עוֹלָמִים.

בֵּינָן בִּישְׂרָאֵל עֲזָבוּ אוֹתוֹ, שְׁהִיּוּ מְלִים וְלֹא פוֹרְעִים, מַה כְּתוּב? (שׁוֹפְטִים ה) אֲז יִרְדּוּ לְשַׁעְרִים עִם ה'. יִרְדּוּ לְשַׁעְרִים - אוֹתָם שַׁעְרֵי צְדָקָה הֵיוּ יוֹשְׁבִים לְשַׁעְרִים וְלֹא נִכְנָסִים פְּנִימָה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (שׁוֹפְטִים ב) וַיַּעֲזְבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת ה' וְגו'. עַד שֶׁבָּאָה דְבוּרָה וְהַכְרִיחָה אוֹתָם בְּזֶה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שֶׁם ה) בְּפִרְעַת פְּרַעוֹת בִּישְׂרָאֵל.

וְעַל זֶה כְּתוּב חֲדָלוּ חֲדָלוּ פְּרוּזוֹן בִּישְׂרָאֵל. חֲדָלוּ פְּרוּזוֹן - זֶהוּ פְּרוּזוֹן שְׁאִמְרָנוּ. חֲדָלוּ פְּרוּזוֹן - בְּרִית הַקֶּדֶשׁ שְׁלֹא פְּרַעוֹ. (שֶׁם) עַד שֶׁקָּמְתִי דְבוּרָה שֶׁקָּמְתִי אִם בִּישְׂרָאֵל. מַה זֶה אִם? אֵלֹא אֲנִי הוֹרְדְתִי מִים עֲלִיּוֹנִים מִלְּמַעְלָה לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָמוֹת. בִּישְׂרָאֵל - סִתְּמָה לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. לְהִרְאוֹת

וְאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. מָאֵן בְּרִית דָּא צְדִיק יְסוּדָא דְעֲלָמָא דְאִיהוּ רִזָּא דְזִכּוֹר. וְעַל דָּא עֲלָמָא קַיִימָא בְּבְרִית יוֹמָם וְלַיְלָה כִּחְדָּא דְכְּתִיב אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וְאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. חֲקוֹת שָׁמַיִם דְּנִגְדִין וְנִפְקִין מֵעֵדֶן עֲלָאָה.

פִּתְחָ וְאָמַר, (שׁוֹפְטִים ה) מְקוֹל מְחַצְצִים בֵּין מְשֻׁאֲבִים שֶׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת ה' וְגו'. מְקוֹל מְחַצְצִים דָּא קוֹל יַעֲקֹב. מְחַצְצִים כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (שְׁמוּאֵל א יז) אִישׁ הַבִּינִים. בֵּין מְשֻׁאֲבִים דְאִיהוּ יְתִיב בֵּין אֲנוּן דְשֻׁאֲבִין מִזָּא מִלְּעִילָא וְהוּא נוֹטֵל בְּתֵרִין סִטְרִין וְכֻלִּיל לְהוֹן בְּגוּיָה.

שֶׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת יי. תְּמָן הוּא אֶתְר מְהִימְנוּתָא לְאַתְדַּבְּקָא. שֶׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת יי. תְּמָן יִנְקִין צְדָקוֹת יי וְשֻׁאֲבִין. צְדָקוֹת פְּרוּזוֹן (בִּישְׂרָאֵל) דָּא צְדִיק דְעֲלָמָא דְאִיהוּ קַיִים וְקַדִּישׁ, וְאִיהוּ שְׁאִיב וְנוֹטֵל כְּלָא וּמַפְזֵר לְגַבֵּי יִמָּא רַבָּא אֲנוּן מִיּוֹן עֲלָאִין. בִּישְׂרָאֵל, דִּישְׂרָאֵל יִרְתוּ קַיִים דָּא. וְיִהְיֶיהָ לֹון קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרוּתַת עֲלָמִין.

בֵּינָן דִּישְׂרָאֵל שֶׁבְקוֹ לִיה דְהוּו גְזָרִין וְלֹא פְּרַעֲזִין. מַה כְּתִיב, (שׁוֹפְטִים ה) אֲז יִרְדּוּ לְשַׁעְרִים עִם יי. יִרְדּוּ לְשַׁעְרִים, אֲנוּן שַׁעְרֵי צְדָקָה הוּו יְתִבִין לְתַרְעִי וְלֹא עֲאֲלִין לְגוֹ. וְיִהְיֶיהָ זְמַנָּא (דף לב ע"ב) כְּתִיב, (שׁוֹפְטִים ב) וַיַּעֲזְבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת יי וְגו'. עַד דְאַתַּת דְבוּרָה וְנִגְדִיבַת לֹון בְּהֵאִי כְּמָה דְכְּתִיב, (שׁוֹפְטִים ה) בְּפִרְעַת פְּרַעוֹת בִּישְׂרָאֵל וְגו'.

וְעַל דָּא כְּתִיב חֲדָלוּ פְּרוּזוֹן בִּישְׂרָאֵל. חֲדָלוּ פְּרוּזוֹן, דָּא הוּא פְּרוּזוֹן דְקָא אֲמָרוּ. חֲדָלוּ פְּרוּזוֹן, קַיִים קַדִּישָׁא דְלֹא אֲתַפְּרַעוּן. (שׁוֹפְטִים ה) עַד שֶׁקָּמְתִי דְבוּרָה שֶׁקָּמְתִי אִם בִּישְׂרָאֵל. מַאי אִם. אֵלֹא אֲנָא נְחֲתִית מִיּוֹן עֲלָאִין מֵעִילָא לְקַיִימָא

שְׁהֵעוֹלָם לֹא מִתְקַיֵּם אֲלָא עַל
בְּרִית זֶה. וְסוּד הַכֹּל - (משלי י) וְצַדִּיק
יִסוּד עוֹלָם כְּתוּב.

תּוֹסֵפֶתָא

שְׁנִינּוּ מִל וְלֹא פָרַע אֶת הַמִּילָה,
כְּאֵלוֹ לֹא מִל. בְּגִלְל שְׁשִׁמִּי דְרִגּוֹת
הֵן: מִילָה וּפְרִיעָה. זְכוּר וְשְׁמוֹר.
צַדִּיק וְצַדִּיק. זְכוּר וְנִקְבָּה. אוֹת בְּרִית
זֶה יוֹסֵף, וּבְרִית זֶה רַחֵל, וְצַרְיָה
לְחַבְרָם. וּבִמָּה מַחְבֵּר אוֹתָם?
כִּשְׁהוּא גִזְר וּפּוֹרַע. וּמִי שְׁגִזְר
וְלֹא פּוֹרַע, כְּאֵלוֹ עָשׂוּ בִּינֵיהֶם
פְּרוּד. (עד כאן הַתּוֹסֵפֶתָא).

שְׁרֵשָׁה יוֹצֵאִים מֵאֶחָד. אֶחָד
בְּשִׁלְשָׁה עוֹמֵד נִכְנָס בֵּין שְׁנַיִם.
שְׁנַיִם מִיְנִיקִים לְאֶחָד. אֶחָד מִיְנִיק
לְכַמָּה צְדִידִים, וְאִז הַכֹּל אֶחָד. זֶהוּ
שְׁכֵתוֹב וְיֵהִי עֶרֶב וְיֵהִי בֶקֶר יוֹם
אֶחָד. יוֹם שֶׁל עֶרֶב וּבֶקֶר כּוֹלֵל
כְּאֶחָד, הֵינּוּ סוּד שֶׁל בְּרִית יוֹמָם
וְלַיְלָה, וְכוּ הַכֹּל אֶחָד.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יֵהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ
הַמַּיִם וְיֵהִי מְבַדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, שְׁבַעַה רְקִיעִים
הֵם לְמַעְלָה, וְכֻלָּם עוֹמְדִים
בְּקַדְשָׁה עֲלִיוְנָה, וְהֵשֵׁם הַקָּדוֹשׁ
נִתְקַן בָּהֶם. וְרְקִיעַ זֶה הוּא בְּאִמְצַע
הַמַּיִם.

רְקִיעַ זֶה עוֹמֵד עַל גְּבֵי חַיּוֹת
אֲחֵרוֹת, וְהוּא מְפָרִיד בֵּין מַיִם
עֲלִיוֹנִים לְמַיִם תַּחְתּוֹנִים. וּמַיִם
תַּחְתּוֹנִים קוֹרְאִים לְעֲלִיוֹנִים.
וּמִהֶרְקִיעַ הֵזֶה שׁוֹתִים אוֹתָם. זֶהוּ
שְׁמִפְרִיד בִּינֵיהֶם, מִשּׁוּם שֶׁכָּל
הַמַּיִם פְּלוּגִים בּוֹ. וְאַחַר כֵּן מוֹרִיד
אוֹתָם לַחַיּוֹת הַלְלוֹ וְשׁוֹאֲבִים
מִשָּׁם.

כְּתוּב (שִׁיר ד) גַּן נְעוּל אַחֲתֵי כֻלָּה
גַּל נְעוּל מַעְזֵן חֲתוּם. גַּן נְעוּל -
שֶׁהַכֹּל נִסְתָּר בּוֹ, שֶׁהַכֹּל נִכְלָל בּוֹ.
גַּל נְעוּל - שְׁאוֹתוֹ נִהַר שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא
וְנִכְנָס בּוֹ וְכוֹלֵל וְלֹא מוֹצִיא,
וְהַמַּיִם קוֹפְאִים בּוֹ וְעוֹמְדִים. מַה
הַטָּעַם? בְּגִלְל שְׁרוּחַ צְפוֹן נוֹשְׁבַת

עַלְמִין, בְּיִשְׂרָאֵל סֶתֶם לְעֵילָא וְתַתָּא,
לְאַחֲזָא דְעַלְמָא לֹא אֲתַקִּיִּים אֲלָא עַל
קַיִמָא דָּא. וְרָזָא דְכֻלָּא (משלי י) וְצַדִּיק
יִסוּד עוֹלָם כְּתוּב.

תּוֹסֵפֶתָא

תְּנִינּוּ מִל וְלֹא פָרַע אֶת הַמִּילָה כְּאֵלוֹ לֹא מִל. בְּגִין
דְּתַרִּין דְּרִגּוֹן אֲנוּן מִילָה וּפְרִיעָה. זְכוּר וְשְׁמוֹר. צַדִּיק
וְצַדִּיק. דְּכֵר וְנוֹקְבָא. אוֹת בְּרִית דָּא יוֹסֵף וּבְרִית דָּא
רַחֵל. וְאַצְטְרִיף לְחַבְרָא לִזְוִן. וּבִמָּה מַחְבֵּר לִזְוִן. פִּד
אִיהוּ גִזְר וּפְרִיעַ. וּמֵאֵן דְּגִזְר וְלֹא פְרִיעַ כְּאֵלוֹ עָבְדוּ
בִּינֵיהוּ פְּרוּדָא, (עד כאן הַתּוֹסֵפֶתָא)

תְּרַת נַפְקֵי מִחַד. חַד בְּתַלְת קַיִמָא עֵאל
בֵּין תְּרִין. תְּרִין וְנִקְיִן לְחַד, חַד וְנִקְיִן
לְכַמָּה סְטְרִין. פְּדִין כֻּלָּא חַד. הַדָּא הוּא
דְּכַתִּיב וְיֵהִי עֶרֶב וְיֵהִי בֶקֶר יוֹם אֶחָד יוֹם
דְּעֶרֶב וּבֶקֶר כֻּלִּיל כְּחַדָּא. הֵינּוּ רָזָא דְבְּרִית
יוֹמָם וְלַיְלָה וּבִיהַ כֻּלָּא חַד :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יֵהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְיֵהִי
מְבַדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. רַבִּי יְהוּדָה
אָמַר שְׁבַעַה רְקִיעִים אֲנוּן לְעֵילָא. וְכֻלָּהוּ
קַיִמָא בְּקוֹדֶשְׁתָּא עֲלֵאָה. וְשְׁמָא קְדִישָׁא בְּהוּ
אֲשֶׁתְּכֻלָּל. וְדָא רְקִיעָא הוּא בְּאִמְצַעוֹת מֵיָא.
דָּא רְקִיעַ קַיִמָא עַל גְּבֵי חַיּוֹתָא אַחְרֵנִין.
וְאִיהוּ אֲפְרִישׁ בֵּין מִיִּין עֲלֵאִין לְמִיִּין
תַּתָּאִין. וּמִיִּין תַּתָּאִין קְרָאִין לְעֲלֵאִין. וּמִהֵאִי
רְקִיעַ שְׁתָּאֵן לִזְוִן. דָּא הוּא דְּמִפְרִישׁ בִּינֵיהוּ.
בְּגִין דְּכֻלָּהוּ מֵיָא בִּיהַ כֻּלִּילָן. וְלְבַתֵּר גְּחִית
לִזְוִן לְהַנִּי חַיּוֹתָא וְשׁוֹאֲבִין מִתַּמָּן.

כְּתוּב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) גַּן נְעוּל אַחֲתֵי כֻלָּה
גַּל נְעוּל מַעְזֵן חֲתוּם. גַּן נְעוּל,
דְּכֻלָּא אֲסֵתִים בִּיהַ. דְּכֻלָּא אֲתַפְּלִיל בִּיהַ.
גַּל נְעוּל, דְּהֵהוּא נִהַר נְגִיד וְנַפִּיק וְעֵיל
בִּיהַ וְכֻלִּיל וְלֹא אֲפִיק וְקַרְשֵׁי מֵיָא בִּיהַ

באותם המים וקופאים, ולא יוצאים החוצה עד שנעשה קרח, ואלמלא צד הדרום שמשבר כחו של הקרח הזה, לא יצאו ממנו מים לעולמים.

ומראה אותו רקיע עליון כמראה הקרח הזה שקופא ומכניס בתוכו כל אותם המים, כך אותו עליון שעליו פונס כל אותם מים, ומפריד בין מים עליונים למים תחתונים. וזה שאמרנו יהי רקיע בתוך המים. באמצע. לא כך, אלא כתוב יהי אותו שהיה ממנו, באמצע המים היה, והוא למעלה שעומד על ראש החיות.

אמר רבי יצחק, יש קרום באמצע מעיו של בן אדם שפסטיק מלמטה למעלה, ושואב מלמעלה ונותן למטה. כך כזה הרקיע הוא באמצע, ועומד על אותן החיות שלמטה, והוא מפריד בין מים עליונים לתחתונים. בא ראה, אותם מים הרו והולידו חשף, ועל סוד זה כתוב (שמות כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים.

רבי אבא פתח, (תהלים קד) המקרה במים עליונתיו וגו'. במים - אלו מים עליונים של הכל שבהם תקן בית, כמו שנאמר (משלי כד) בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן.

השם עבים רכובו - רבי ייסא הנקן חלק עבים ע"ב י"ם. עב שהיא חשף, שמאל שעומד על ים זה. המהלך על פני רוח - זו רוח של המקדש העליון, וזה סוד (שמות כח) שנים פרבים זהב. כתוב (תהלים יח) וירפב על פרוב ויעף וידא על פני רוח. וירפב על פרוב אחר כך נגלה על פני רוח. ועד שזה מתעורר, לא מתגלה בזה.

וקיימי. מאי טעמא בגין דרוח צפון נשיב באנון מיא ואתקרישו ולא נפקי לבר עד דאתעביד קרח ואלמלא סטרא דדרום דאקיש תקפיה דהאי קרח לא נפקי מגיה מיא לעלמין.

והיוו דההוא רקיעא עלאה כחיוו דהאי קרח דמתקראש ומכניס בגויה כל אנון מיין. כך ההוא עלאה דעליה פניש כל אנון מיין ואפריש בין מיין עלאין למיין תתאין. והאי דאמרן יהי רקיע בתוך המים. במציעות. לאו הכי. אלא יהי כתיב. ההוא דהוי מגיה במציעות מיא הוי. ואיהו לעיל דקיימא על רישיה דחיותא.

אמר רבי יצחק אית קרומא במציעות מעוי דבר נש דאיהו פטיק מתתא לעילא ושאיב מעילא ויהיב לתתא. כך גוונא דא רקיע איהו באמצעיתא וקיימא על אנון חיותא דלתתא. ואיהו פריש בין מיין עלאין לתתאין. תא חזי, אנון מין אעדו ואולידו חשוכא. ועל רזא דא כתיב, (שמות כו) והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים.

רבי אבא פתח (תהלים קד) המקרה במים עליונתיו וגו' במים אלין מיין עלאין דכלא דהו תקין ביתא כמא דאת אמר, (משלי כד) בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן.

השם עבים רכובו. רבי ייסא סבא פליג עבים ע"ב י"ם. עב דאיהו חשף שמאלא דקיימא על ים דא. המהלך על פני רוח דא רוחא דמקדשא עלאה. ורזא דא (שמות כח) שנים פרובים זהב. כתיב (תהלים יח) וירפב על פרוב ויעוף וידא על פני רוח. וירפב על פרוב חד לבתר איגלי על פני רוח ועד דהאי אתער לא אתגלי בהאי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכונת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופודפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבועתים פאור שבועת הגמים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויוותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פרצונו וקרונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכונת עזינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זע"א)

מוודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שאכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויחיה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרע ומפי זרע זרע אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא ותנגלה במהרה דידן, ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סוד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכונן מקדשך על מכונו. והראנו בכנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכונתך לתוכו, והשב פניהם לעבודתך ולזוים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (ס"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בנן עדן [ענין פה חיים] שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וע"ז פלא יועץ). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שווה אלף שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות לימודו. וכן לחמיו וחמותו ע"ה (וע"ז קב הלש"ר והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבועתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (וע"ז פלא יועץ ערך פבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָּא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵי
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲרִין וְדִי בְּכָל אֶתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וְלַכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קְדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשְׁוַעַה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגֻאֲלָהּ וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיץ מֵאֵד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הֲרִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלִךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלִךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֱהָלוּ לְחֻזוֹת בְּנוּעֵם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי יִמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הֲרִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלִךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אָנא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכריך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדרה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינחו על משכבותם הולך נכוח. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, כדכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראא פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אָנא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכריך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדרה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינחו על משכבותם הולך נכוח. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, כדכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראא פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאי

[המשך מעמוד ב'] נְבוֹזֵהָר (חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא) אָמְרוּ, דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבוּל הַנּוֹרָא.
[המשך בקונטרס הבא]

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתבח תורה מישראל על ידו. כמוכא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:): 'כְּשֶׁנִּכְנְסוּ רְבוּתֵינוּ לְכָרֶם בְּיַבְנֵה אָמְרוּ: עֲתִידָה תוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּבַּח מִיִּשְׂרָאֵל, וְאָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁלֵא תִשְׁתַּבַּח. שְׁנֵאמְרוּ: "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ", וְכַמְבָּאָר בְּזוֹהַר (נְשֵׂא קַבְדִּי): 'בְּהָאי חִבְרָא דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֵּהָר יִפְקֹן בַּהּ מִן גְּלוּתָא'. – וְעָתָה בּוֹא וְרָאָה הֵבֵן בְּפִלְאוֹת נִסְתָּרוֹת שֶׁל תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה. כִּי עַל כֵּן סָמַךְ רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲצֻמוֹ עַל זֶה הַפְּסוּק "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ". כִּי בְּאֵמַת בְּזֶה הַפְּסוּק בְּעֲצֻמוֹ מִרְמֵז וְנִסְתָּר טוֹד הָיָה, שְׁעַל יְדֵי זְרַעוֹ שֶׁל יוֹחָאי, שְׁהוּא רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי, עַל יְדוֹ לֹא תִשְׁתַּבַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל. כִּי סוֹפֵי תְבוֹת שֶׁל זֶה הַפְּסוּק "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ" הֵם אוֹתִיּוֹת יוֹחָאי, וְזֶה שְׁמֵרְמוֹ וּמְנַלָּה הַפְּסוּק כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ, מִפִּי זְרַעוֹ דִּיקָא, הֵינּוּ מִפִּי זְרַעוֹ שֶׁל זֶה בְּעֲצֻמוֹ שְׁהוּא מִרְמֵז וְנִסְתָּר בְּזֶה הַפְּסוּק, שְׁהוּא הַתְּנָא יוֹחָאי. כִּי עַל יְדֵי זְרַעוֹ שֶׁל יוֹחָאי שְׁמֵרְמוֹ בְּזֶה הַפְּסוּק בְּסוֹפֵי תְבוֹת כְּנֻזָּר לְעִיל, שְׁהוּא רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי, עַל יְדוֹ לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, כִּי בְּזוֹהַר דָּא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא כְּנֻזָּר לְעִיל. – וְדַע, שְׁסוּד רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּעֲצֻמוֹ הוּא מִרְמֵז בְּפְסוּק אַחַר. כִּי דַע, כִּי = 6 צִרִיךְ לַמְּחֹק הַמְּלָה "כִּי" הַאֲחֵרוֹן וְלַהוֹסִיף לִפְנֵי תִיבַת "הַתְּנָא": הַאֲוֹת "ש" (וְשֶׁהַתְּנָא) = הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁמֵעוֹן הוּא בְּחִינַת (דְּנִיָּאל ד'): עִיר וְקְדִישׁ מִן שְׁמֵיָא נְחַת, רָאשֵׁי תְבוֹת שְׁמֵעוֹן וְכוּ'. (סֵפֶר לְקוּסֵי מוֹהַר"ן – בְּתַחֲלַת הַסֵּפֶר).

ג) דְּבַרֵי הַרְעִיָא מְהִימְנָא הַנּוֹזֵר לְעִיל נְתַבְּאָרוּ בְּאִרְיָכוֹת בְּסֵפֶר תְּנִיָא קְדִישָׁא, אֲגַרְת הַקְּדוּשׁ סִימֵן כִּי, עֵץ שָׁם. וְהָיָה הַדְּבָר יְדוּעֵ, שְׁרַק בְּזֻכוֹת לִימוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָלֵל, וְהוּזוּהָר בְּפֶרֶט, נִזְכָּר לְנֻצַל מִכָּל הַיְסוּרִים, וְלִהְיָאָל בְּקְרוֹב מְמֹשׁ. וּמִצִּינוּ סָמַךְ לְדָבָר, בְּמֵאמָר הַפְּסוּק "צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה". וּפִרֵשׁ הַבַּעֲשִׂיט זַיְעוּכִיָּא, שְׁהַפְּנֵה לְתִיבָה שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְּלָה. כְּמוֹ שְׁכַתֵּב "הָאוֹר הַמְּאִיר" (שְׁמוֹת פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח), וְז"ל: "וְעַל דֶּרֶךְ שְׁשֻׁמְעָתִי בְּשֵׁם הַבַּעֲשִׂיט וְלִלְהָ"ה שְׁפָרַשׁ צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה (בְּרָאשִׁית ו, טז), לְעֲשׂוֹת צַהַר מִן הַתְּבָה שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְּלָה". וּמוּבָא עוֹד בְּסִפְרֵים (תּוֹלְדוֹת אָדָם פְּרָשַׁת נַח) – שְׁכְּמוֹ שְׁעֲשֶׂה נַח תְּבָה גְּשְׁמִית, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ תְּבָה רַחֲמִיָּת, שְׁעַל יְדֵה אֲפֻשָׁר לְהַגְּאֵל, וְהִיא תְּבָה שֶׁל תּוֹרָה. וְיָדוּעַ שְׁאוֹתִיּוֹת ז' וְצ' אוֹתִיּוֹת מִתְּחַלְפוֹת הֵם, וּמִמִּילָא אֲפֻשָׁר לְבָאָר אֶת הַפְּסוּק "צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה", צַהַר הֵינּוּ זְהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה, שְׁלַמּוּד הוּזוּהָר הוּא הַתִּיבַת נַח, שְׁעַל יְדֵה אֲפֻשָׁר לְזֻכוֹת לְגְּאוּלָּה, וְלִהְיָאָל מִכָּל מִשְׁבְּרֵי מִים הַעוֹבְרִים עַל הָאֲנָשִׁים בְּדוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אֲשֶׁרֵי מִי שִׁזְנָה לָךְ.

ד) הַקְּב"ה הַקְּדוּשִׁים לְנוּ רְפוּאָה לְמִפְּנֵי וְשִׁלַּח לְנוּ תִיבַת נַח שֶׁל הַרְשָׁב"י, שְׁהוּא "הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ", לְהַצִּילֵנוּ מִהַמְּבוּל הַנּוֹרָא!

וְהַמְּשַׁבְּלִים יְזַהֲרוּ בְּזוֹהַר הַרְקִיעֵ. אֵלִין אֵינּוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזוֹהַר דָּא, דְּאִקְרִי סֵפֶר הַזֵּהָר, דְּאִיהוּ בְּתִיבַת נַח, דְּמִתְּכַנְשִׁין בַּהּ שְׁנַיִם מַעֲיָר, וְשָׁבַע מִפְּלֻכוֹתָא. וְלִזְמַנִּין אַחַד מַעֲיָר, וּשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. דְּבַהוּן יִתְקַיֵּם (שְׁמוֹת א) כָּל הַבֵּן הַיְלוּד הַיְאִוְרָה תִּשְׁלִיכּוּהוּ. וְדָא אוֹרָה דְּסִפְרָא דָּא. (זֵהָר חֵלֶק ג' דף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא). (וַעֲ"ע תְּקוּנַת זְהַר הַדָּשׁ דף ע"ב עמוד ד', הַקְּדָמַת הַמוּצִיא לְאוֹר תְּקוּנַת זְהַר מַהְדַּג"א, רַבִּינוּ הַרְבַּ מִשָּׁה קוֹרְדוּבֵירוּ, דַּע אֶת אֲלָקֵי אֲבִיךָ, י"א).